

Sygn. akt I ACz 1072/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział I Cywilny w składzie:

**Przewodniczący SSA Krzysztof Sobierajski (spr.)**

**Sędziowie SSA Hanna Nowicka de Poraj**

**SSA Barbara Baran**

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony powodowej na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I Nc 142/16

postanawia

oddalić zażalenie.

Hanna Nowicka de Poraj Krzysztof Sobierajski Barbara Baran

Sygn. akt I ACz 1072/16

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący posiedzenia Sądu Okręgowego w Krakowie dokonał zwrotu pozwu. W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła pozew o zapłatę podając jako wartość przedmiotu sporu kwotę 186.629,30 zł i uiszczając przy tym opłatę sądową od pozwu w kwocie 1.000 zł. Przywołał art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych odnoszący się do opłaty stosunkowej oraz art. 13 ust. 1a tej ustawy, który stanowi, iż w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł. W ocenie Przewodniczącego roszczenie strony powodowej nie jest objęte dyspozycją art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdyż przepis ten należy interpretować ściśle jako dotyczący jedynie stosunków pomiędzy bankami a konsumentami. Zdaniem Przewodniczącego opłata sądowa od pozwu, którą zobowiązana jest uiścić strona powodowa, powinna być określona w oparciu o art. 13 ust. 1 ww. ustawy, tj. wynosić 9.332 zł. Z uwagi zatem na nieuiszczenie przez pełnomocnika strony powodowej opłaty sądowej od pozwu w wymaganej przez prawo wysokości dokonano na zasadzie art. 130<sup>2</sup> § 1 k.p.c. zwrotu pozwu.

Strona powodowa złożyła zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego zarzucając mu naruszenie przepisu art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i uznanie, iż winna ona uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż

1.000 zł. W uzasadnieniu wskazała, że wierzytelność przez nią dochodzona wynika z umowy kredytu zawartej między bankiem, od którego nabyła wierzytelność, i pozwanym, a zatem z czynności bankowej, co odpowiada zapisowi art. 5 ustawy Prawo bankowe i tym samym art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przewidującym maksymalną wysokość opłaty od pozwu w kwocie 1.000 zł. Strona powodowa wniosła o uchylenie zarządzenia o zwrocie pozwu oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na gruncie niniejszej sprawy strona powodowa niezasadnie podnosi, iż w stosunku do niej ma zastosowanie regulacja przepisu art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Stosownie do wersji tego przepisu obowiązującej w dniu złożenia przez stronę powodową pozwu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł.

Strona powodowa w złożonym pozwie jako źródło swojego roszczenia względem pozwanego wskazuje umowę z dnia 28 maja 2007 roku przelewu wierzytelności nabytej od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W.. Umowa przelewu jest wprawdzie wymieniona w katalogu czynności bankowych zawartym w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, jednak kwalifikowana jest jako taka o ile jest wykonywana przez banki. Umowa przelewu mogłaby zatem zostać uznana za czynność bankową w sytuacji sporu między bankiem a stroną powodową. Należy zauważyć, że przywołany art. 5 ustawy Prawo bankowe wskazuje w sposób wyczerpujący czynności, które mogą zostać zakwalifikowane jako czynności bankowe (zob. Z. Ofiarski „Komentarz do art. 5 ustawy Prawo bankowe”, stan prawny na dzień 1 stycznia 2013 r., Lex).

Okoliczność, iż czynnością poprzedzającą umowę przelewu wierzytelności zawartą między stronami była czynność bankowa w postaci umowy kredytu zawarta między bankiem a pozwanym nie przemawia za przyjęciem, iż strona powodowa może skorzystać z możliwości przewidzianej przez art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uiszczenia opłaty stosunkowej nie większej niż 1.000 zł. Roszczenie strony powodowej nie wynika bowiem z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe. W realiach niniejszej sprawy nie występuje spór pomiędzy bankiem a kredytobiorcą lecz spór między nabywcą wierzytelności a kredytobiorcą a spór taki w ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest objęty regulacją wskazanego przepisu. W orzecznictwie przejmując się, że cesja wierzytelności wynikającej z bankowej umowy kredytowej nie należy do zdarzeń prawnych, które są „związane z istotą stosunku” stosunku kredytowego w rozumieniu przepisów prawa bankowego. Czynność ta stanowi autonomiczne źródło stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu bankowego łączącej inne podmioty (por. wyrok SN z dn. 4.04.2014 r., II CSK 403/13, nie publ.).

Nadto należy nadmienić, iż art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w obecnie obowiązującej wersji stanowi, że opłata stosunkowa w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, pobierana od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł. Treść tego ustępu, który wszedł w życie w październiku 2015 roku i został następnie nowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016 roku o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wskazuje, że intencją ustawodawcy nowelizującego było skierowanie możliwości skorzystania z widełek opłaty w niej przewidzianych jedynie względem konsumenta, czy też osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne.

Wobec powyższego należało uznać, że Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż względem strony powodowej w zakresie wysokości opłaty stosunkowej od pozwu ma zastosowanie art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Krakowie działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie strony powodowej.

Hanna Nowicka de Poraj Krzysztof Sobierajski Barbara Baran